

MAYDANOZLU KÖFTE

Resimleyen:
Dilara Özkaya Çelebi

ÖZLEN DURMAZER UMMAN

ÖZLEN DURMAZER UMMAN

MAYDANOZLU KÖFTE

Resimleyen
Dilara Özkaya Çelebi

Maydanozlu Köfte
Özlen Durmazer Umman

© 2022 Luna Yayınları

Tüm hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. Basım: Ağustos 2022
Yayın Yönetmeni: İlknur Ergun
Editör: Kübra Kubuş
Resimleyen: Dilara Özkaya Çelebi
Dizgi Mizanpaj: Pera Dizgievi

ISBN: 978-625-8339-40-6

Basım: Öztepe Matbaacılık
Sertifika No: 47344

Kuzey Işığı Ltd. Şti
Sertifika No: 40325

Sahiplendiğim günden beri dünyamı güzelleştiren
Luna'ma ve onun sokakta, barınakta hâlâ
sahiplenilmeyi bekleyen dostlarına...

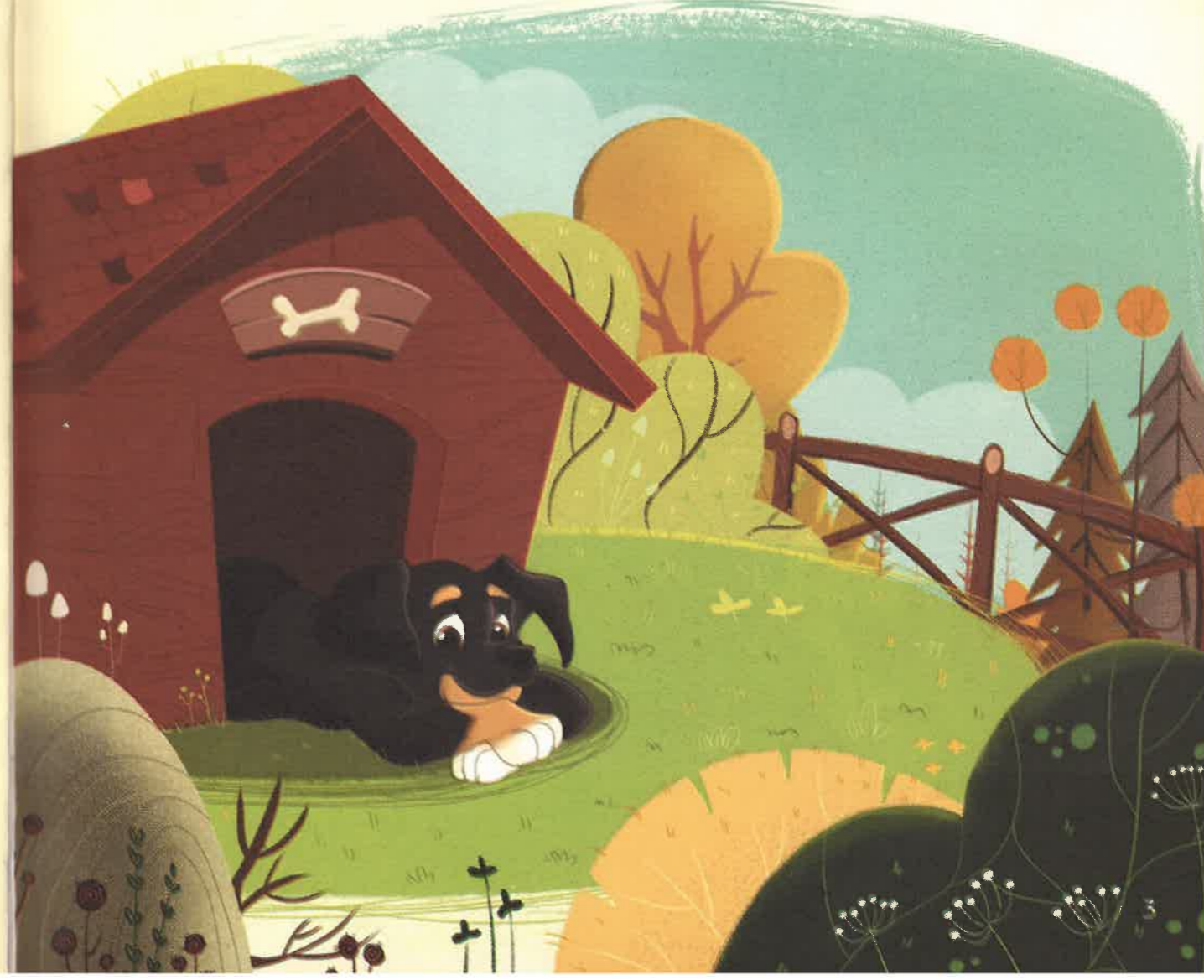

Çok çok eski zamanlardan beri, insanlar kendilerine ve ailelerine güvenli, sıcacık yuvalar inşa etmişler.

E biz de insanların en iyi dostu olduğumuza göre, bizi de o yuvalara almışlar. Yanlarına almadıklarını da bu kocaman, kasvetli ve gri yuvalara yerleştirmişler:

Köpek kentlerine. Daha doğrusu, sizin dilinizden söylemek gerekirse, barınaklara. İşte, benim hikâyem tam da burada başlıyor.

Burası, mama ve biraz da salya kokuyor. Arkadaşlarımla gri, beyaz, siyah renkteki tüyleri havada uçuşuyor. Minik minik çakıl taşlarıyla kaplı ıslak toprakta yürürken taşlar küçük patilerimin arasına giriyor ama sorun yok. En azından burada güvendeyim. Arkadaşlarımla ulumaları bile beni sakinleştiriyor. Sonuçta, bana yalnız olmadığımı hissettiriyor. Zaten biz köpeklerin en çok sevdiği üç şey; yalnız olmamak, mama ve uykudur.

İşte, bunlar da benim arkadaşlarım!

Buraya yeni geldim ama
şimdiden iyi arkadaşlar edindim.

"HAV HAV HAVVV!"

Şu ince sesiyle havlayan Püskül. Benim tatlı dostum...
Gerçekten de bir püskülü andıran beyaz bir kuyruğu var.
Geceleri uyuyamadığımda ince sesiyle havlayarak beni
uyandırıyor. Arkadaşım o kadar tatlı ki beni uykumdan
uyandırdığında bile ona kızamıyorum.

**"HAV
HAV
HAVVVV!"**

Diğer tarafta toprağı kazan da Kahve.
Sanırım tüyelerinin rengi sütlü kahveyi
andırdığı için ona

"KAHVE"

demişler.

Aslında, ona "Kazıcı" deseler daha doğru olurmuş.
Sanki toprağın altında kemik dolu bir hazine varmış
gibi her gün toprağı kazıyor.

O an işine odaklanması ve kazma işini çok ciddiye
alması beni hep çok güldürüyor.

Tabii o toprağı kazarken etrafında
durmamak gerekiyor!

Beni buraya getiren Kepçe Kulak,
onu ilk gördüğümde beri gülümsüyor.
Benden önce de hep gülümsüyormuş,
Püskül öyle söyledi.

Gülümserken kocaman ağız, o büyük
kepçe kulaklarına değiyor neredeyse.
Kulakları da ağız gibi kocaman olduğu
için ona "Kepçe Kulak" diyoruz.

En küçük
"ÇIT" ya da "PIT"
sesini bile
o büyük kepçe kulaklarıyla duyuyor ve
"Ne oluyor çocuklar?"
diye koşarak yanımıza geliyor.

"ÇIT"
"PIT" "ÇIT PIT"
"ÇIT"

Kepçe Kulak, her sabah olduğu gibi
bu sabah da mamamı getirdi.
İçeri girdikten sonra, metal, gri kapıyı kapattı.
Kapı eskimiş olacak ki yine
"GICIIRT!"
diye bir ses yükseldi.

Bu sesi duyar duymaz hemen
salyalarım akıyor.
Kapı gıcırdayınca ağzım, sabah
kahvaltımızın geldiğini anlıyor.

Kepçe Kulak, kabımı doldurur doldurmaz büyük
bir iştahla mamama yumuldum.
Tadı idare ederdi ama sesine bayılıyorum!
Ağzımda çevirdikçe
"KIRT KIRT KIRT..."
diye sesler çıkarması hoşuma gidiyor.

Mamam bitince dilimi çıkarıp Kepçe Kulak'a doğru baktım.
Bilmeyenler için söyleyeyim, biz böyle gülümseriz.
Kepçe Kulak, bakışımı görünce yere eğildi. Gülümseyerek
benim simsiyah tüylerimi okşamaya başladı.
Kepçe Kulak'ın kocaman, yumuşacık elleri var.

“Bugün nasılsın kızım?” dedikten sonra sözlerine devam etti:
“Umarım, burası senin geçici yuvan olur tatlı kız.”

“Geçici yuva mı?”

bu sözü tam anlayamadım.

Arkadaşlarımla öyle çok eğleniyorum ki...

Sonsuza kadar burada yaşasak güzel olmaz mıydı?

Biraz düşününce hatırladım.

Sokakta yaşarken Beyaz Tüy bana buradan bahsetmişti.

Beyaz Tüy, çok görmüş geçirmiş bir köpek amcamızdı.

O kadar yaşlıydı ki artık o koca postunu,
yattığı kırmızı battaniyenin üstünden kaldıramıyordu.

Biz yavru köpeklere
çok güzel hikâyeler anlatıyordu.
Bir keresinde demişti ki:

“Büyük, uzun metallerden oluşan bir yer var çocuklar.
İnsanlar oraya barınak derler. Orada bir sürü köpek kalır.
O uzun, büyük, metallere ayrılan yuvalarda yaşarsınız. Ben de
orada kaldığım zamanlarda çok güzel arkadaşlar edinmişim.
Her gün mamamız, suyumuz önümüze gelirdi. Bu, dünyanın en
güzel şeyiydi. İşin kötü tarafı, çıkıp özgürce dolaşamazdık.
Dışarıyı özlerdik ama çıkmamıza izin verilmezdi. Karnımız
doyardı, aşılarımız yapılırdı ama
özgürce dolaşmak en güzel duygudur.”

"AŞI MI? AŞI DA NE BEYAZ TÜY?"

diye merakla sormuştum.

"Aşı, seni hastalıklardan korur.

Kötü bir yer değildir barınak ama oradaki köpekler hep sahiplenilmek ister, sevgi ister, yalnızlık çeker; hepimiz gibi...

Arada bir, iyi insanlar uğrar oraya.

Aramızdaki dişilerden biri doğum yaptıysa tatlı yavrularını sahiplenir.

Biz de mutlulukla havlar, onları uğurlarız. Benim gibi büyük köpekleri sahiplenen pek olmaz."

Beyaz Tüy, uzaklara bakıp biraz düşündükten sonra konuşmasına devam etmişti:

"Ben de bir barınak köpeğiydim. Senin de eğer bir gün yolun oraya düşerse Bıcırık Hanım'a selam söyle.

Bıcırık Hanım, çok eski bir dostumdur.

Hâlâ orada olmalı.

Öhö öhö, daha fazla konuşamayacağım, yorulдум.

Bugünlük bu kadar çocuk..."

Sözlerini tamamladıktan sonra uykuya dalmıştı.

Sanırım burası benim için de geçici bir yerdi. Ya sahiplenilecektim, yeni bir ailem olacaktı ya da Beyaz Tüy gibi sokaklara dönecektim. Ben daha küçüktüm, sanırım Beyaz Tüy'ün dediği şanslı köpeklerdendim. Heyecanlandım. İçim kıpır kıpır oldu. Ailemin olabileceği fikri beni çok mutlu etmişti. Üstelik, özgürce dolaşabilecektim. Bu gece mutlu bir uyku çekeceğim kesindi.

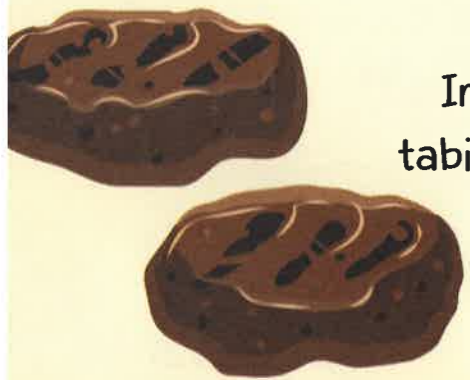
Köpek kentindeki, yani barınaktaki günlerim güzel geçiyordu. Kepçe Kulak her gün mamamı getiriyor ve eğilip beni seviyordu. Bir gün yine eğilmiş kocaman, yumuşak elleriyle beni severken: "Sana hâlâ bir isim bulmadık, değil mi dostum? Adın ne olsun dersin?" deyip düşüncelere daldı.

Sonra:

"Sana en sevdiğim yemeğin adını sorulabilir mi? Ben köfte ve patatesi çok severim. Mmm, canım çekti. Ama dur! Patates kadar da tombul değilsin benim, patatesin yanındaki köfte gibisin. Evet evet, bu sana çok yakıştı. Ben sana Köfte diyeceğim!" dedi.

"KÖFTE mi?

İmm, bayılırım ama maydanozsuzsa tabii. Yeşil maydanozlar ağzımın içine yapışıyor. **İYY!**"

Kepçe Kulak, yeni ismimi söyleyip tüylü kafamdan öptü. Mutluluktan küçük patilerimle **"PIT PIT PIT"** diye dans etmeye başladım. Kuyruğum hiç durmuyordu. Sevgi çok güzel bir şey!

Kepçe Kulak yanımdan ayrılınca Beyaz Tüy'ün dedikleri yeniden aklıma geldi:

"Bıcırık Hanım'a selam söyle."

Yan taraftaki Püskül'e seslendim:

"Püskül, Bıcırık Hanım diye biri varmış burada.

Tanıyor musun?"

Püskül kısa bir an düşündükten sonra cevap verdi:

"Evet, geçen hafta aile edindi."

"Aile mi edindi?"

Bıcırık Hanım yaşlı olmalı, yaşlı köpekleri de sahiplenenler oluyor mu?" diye merakla sordum.

"Evet, eğer şanslıysa..." dedi Püskül.

"Ben yavruyum, sahiplenilmem daha kolay. Umarım şanslıyım Püskül. Umarım hepimiz şanslıyızdır."

Bir keresinde Beyaz Tüy şöyle demişti:
“Çocuklar neyi kalpten isterse o hemen gerçek olur!”
Gerçekten haklıymış. Biz Püskül ile sohbetimizi bitirir
bitirmez, kentimize küçük bir oğlan geldi.

Yanında babası ve annesi vardı.

Siyah saçlı, minik bir oğlandı. Çok tatlıydı!

Beni göstererek “Aaa! Anne baksana, ne tatlı!” diye bağırdı.

Ö ANKI MUTLULUĞUMU ANLATAMAM!

Aynı Kepçe
Kulak’la
konuşmamızda
olduğu gibi,
patilerimi
“PIT PIT PIT”
diye
yere vurarak
8 dans ettim.

Kuyruğum durmadı.

Yoksa bu oğlan beni evine mi götürecekti?
Heyecandan dans ederek etraflarında dönmeye başladım.
Ama mutluluğum kısa sürdü.

Çocuk, anne ve babasının yardımıyla sarı tüylü
Tatlış’ı kucağına aldı.

“Anne, ismi Lokum olsun!” diye heyecanla bağırdığını duydum.

Tatlış için, yani Lokum için çok sevindim.
Çok sevilsin, sıcak uykuları olsun.

Barınak korosu olarak onu

“HAV HAV HAV!”

sesleriyle uğurladık. Tatlış için
sevinmiştim, evet ama birazcık da
üzülmüştüm.

Bu duruma üzüldüğümü gören

Püskül şöyle dedi:

“Üzülme, her zaman birileri gelir ve
aramızdan birilerini sahiplenir.
Bir gün senin için de geleceklerdir.”

Gerçekten de Püskül'ün dediği gibi oldu.
Bugün bir aile daha geldi.
Ailenin küçük kızı sevimliydi.
Uzaktan sesini duyduğumda bile bunu anlamıştım.
Heyecan ve neşeyle şakıyordu sanki:

**"ANNE, BABA!
KOŞUN, BAKIN BURADA
NELER VAR!"**

Bu sefer,
patilerimi yere vurarak
"PIT PIT PIT"
diye dans etmekle kalmayıp
bir de zıplamaya başladım.
Çok heyecanlıydım.

"HAV HAV HAV!"

"HAV HAV HAV!"

"HAV HAV HAV!"

"HAV HAV HAV!"

"HAV HAV HAV!"

"HAV HAV HAV!"

Tabii arkadaşlarım da bana
eşlik ediyordu. Ortalık bu
seslerle dolmuştu. Barınak
korusu iş başındaydı.

İşte o anı, hayatım boyunca hiç ama hiç unutmayacağım. Tatlı mı tatlı, küçük bir kızdı karşımdaki.

Adı Umay'mış!
Kahverengi kısa saçları, kocaman açılmış boncuk gözleri vardı.

Mavi eteğini bir o yana bir bu yana sallıyor, bana bakarken gülümsüyordu. Sanırım o an, insanların bizi nasıl sahiplendiğini anladım. Bir anda, aramızda karşı konulamaz bir bağ oluştu. En yükseklere zıplıyordum sevinçten.

Kepçe Kulak, beni aileme verirken
"Bu sevimli dostumuzun adı Köfte ama
Maydanosuz Köfte!" dedi.
Yeni ailem hem beni hem de adımları çok sevdi.
Çok mutluyum.

“Aile”

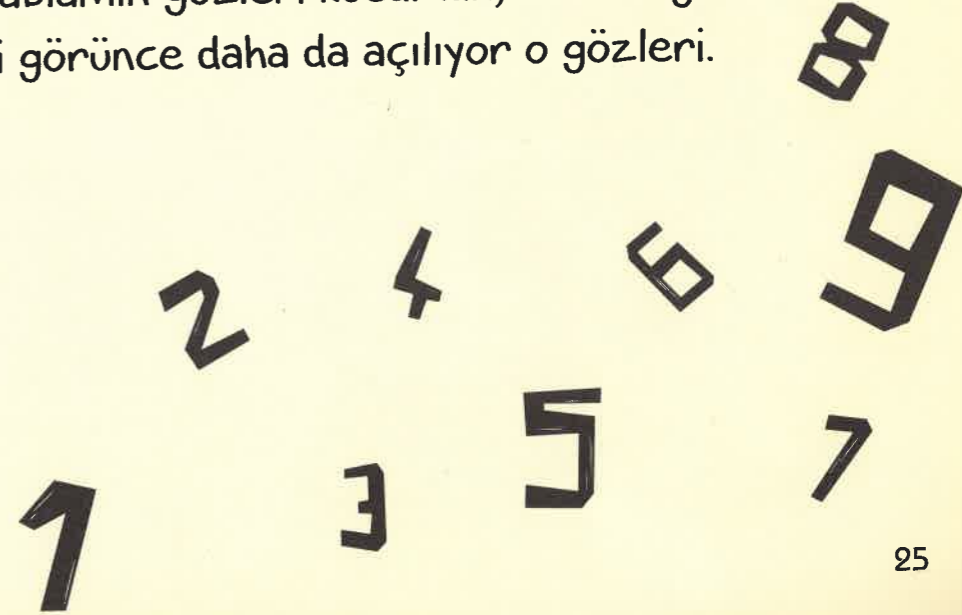
sözcüğünün ne demek olduğunu ilk kez anlıyorum. Sanki midemizin bir milyon karamelli şekerle dolması gibi, güzel bir his. Ya da yılbaşı günü karşımızda bir sürü hediye görmek gibi...

Küçük kızı ve diğerlerini gördükçe hep böyle hissediyorum.

Umay ablamla çok iyi anlaşıyoruz.
Ablam dediğime bakmayın,
köpek yaşıyla insan yaşını çarpınca aynı yaştayız.
Ben yedi aydır bu dünyadayım, ablam ise altı yıldır.
Umay ablamın gözleri kocaman, boncuk gibi!
Beni görünce daha da açılıyor o gözleri.

Onu her sabah yalayarak uyandırıyorum.
Sonra, uzun bir yürüyüşe çıkıyoruz.
Temiz, mis gibi havada koşmak gibisi yok.

Yürüyüşten sonra Sevgi annemiz bize yemek hazırlıyor.
Kabım mamayla dolu olsa da bazen Umay ablam, Sevgi
annemize çaktırmadan masanın altına kendi
köftelerinden atıyor. Ben de afiyetle yiyorum.

**MMM! KÖFTEYE BAYILIRIM...
AMA MAYDANOZSUZSA!**

Hava çok sıcak.

Bu aralar, bahçede kazdığım çukurun içinden çıkmıyorum.

Çukur serin oluyor.

Bugün ailecek yüzmeye gideceğiz.

Hayatımda ilk kez yüzeceğim.

Kemal babam tasmamı takıyor.

“Aferin sana Köfte! Ne kadar uslusun sen bugün kızım.”

diyerek okşuyor kafamı.

“Usluyum tabii babacım. Bugün yüzeceğiz, oley!”

Kemal babam, tasmamdan tutup beni

kocaman tekerlekleri olan alete bindiriyor.

İlk bindiğimde çok korkmuştum ama şimdi seviyorum.

Bu alete binince Umay ablam camı açıyor,

ben de kafamı camdan çıkarıyorum.

Serin, tatlı rüzgârı yüzümde hissediyorum.

Kulaklarım sanki rüzgârda uçuyor!

Köpek olmak ne güzel!

Ne zaman bu tekerlekli uçağa binsek indiğimizde hep güzel yerlere gelmiş oluyoruz. Tabii aşı yapılan yer hariç. Geçen hafta dondurmacıya gittik mesela. Ben de Umay ablamıkinden azıcık yalayiverdim.

MMM! NE NEFİS ŞEYMIŞ O ÖYLE!

Umay ablamın çok sevmesine şaşmamalı. Ve evet, bugün de eğlenceli bir yere gideceğiz, denize!

Umay ablam "İşte geldik!" deyince "Oley!" diye bağırdım. Yani, **"HAV HAV HAV!"** diye üç kere havladım.

Burada bir sürü koku vardı.

Burnum bir dedektör gibi her yeri taradı.

Burnuma ilk çarpan koku, tuzlu deniz kokusu oldu.

Sonra da güneşten korunmak için insanların sürdüğü yağlı kremlerin kokusu... Evden çıkmadan önce, Sevgi annem de Umay ablama sürmüştü. Havayı koklamaya devam ederken

Umay ablamın sesini duydum:

"KÖFTE! HAZIR MISIN?"

Ertesi sabah uyandıgımda biraz keyifsizdim. Rüyamda barınaktaki arkadaşlarımı görmüştüm. Püskül'ü, Kahve'yi, Kepçe Kulak'ı... Acaba orada kalan arkadaşlarım şimdi neler yapıyordu? Evet, benim artık bir ailem vardı ama arkadaşlarımın hepsi benim kadar şanslı değildi. "Keşke hepsi sahiplenilse..." diye geçirdim içimden.

Minderimden kalkıp salona gittim.
Umay ablamın arkadaşları gelmişti.
Sohbet ediyorlardı.

Umay ablam, heyecanlı heyecanlı konuşuyordu.
Neler oluyordu?

"Evet Melisa, sınıftaki herkesi çağıralım. Çilekli,
kocaman bir pastam olacak!
Herkese yeter!" diye gülererek konuşuyordu
Umay ablam.

Duyduklarım bana keyifsizliğimi unutturdu.
Haftaya cumartesi, Umay ablamın doğum günüymüş.
Bizim evin bahçesinde, arkadaşlarıyla
büyük bir parti verecekmiş.
Ah! Ne eğlenceli olacak!
Belki ben de pastanın kenarından
azıcık yalarım.

HAMMM HAAMMMM!

Akşam minderime yattığımda barınaktaki arkadaşlarım tekrar aklıma geldi. Onların sahiplenilmesi için neler yapmazdım...

Ne yapabilirdim?

Düşün Köfte, düşün!
Bir anda aklıma gelen müthiş bir fikirle yerimden sıçradım.

Umay ablam, "Köfte? Ne oluyor?"
diye şaşkınlıkla bağırdı.

"Ablacım, ablacım! Muhteşem bir fikir buldum!" anlamında,
"HAV HAV HAV HAV HAV HAV!"
diye altı kere mutlulukla havladım.
O sırada, küçük patilerim de yerde
"PIT PIT PIT"
diye dans ediyordu.

İşte, beklediğim gün gelmişti! Umay ablamın doğum günü!
Koşarak ablamın yatağına zıpladım.
Minik burnunu yalayarak onu uyandırdım.

**"KÖFTE... AMA SEN
ÇOK YARAMAZSIN!"**

diye kıkırdadı Umay ablam
uykulu bir sesle.

Bahçede Sevgi annem ve Kemal babam hazırlıklara başlamıştı. Kocaman bir masa kurulmuş, sandalyeler pembe fiyonklarla süslenmişti. Kemal babam ve Ahmet dedem rengârenk balonları şişirirken bana gülümsedi.

Sevgi annemin peşinden mutfağa gittim.

Mutfakta tam bir karmaşa vardı.

Tülay anneannem çilekleri yıkıyordu.

Sevgi annem, çırpıldığı yumurta ve şekerden bembeyaz bir krema yapıyordu.

"Karnımız ziyafet çekecek Köfte!"
diye mırıldandım.

Bugün, yaptığım planı gerçeğe
dönüştürme vaktiydi.

Heyecandan kalbim

"KÜT KÜT"

atıyor,

patilerim yerde

"PIT PIT PIT"

diye dans ediyordu.

Akşamüstüne doğru, Umay ablamın arkadaşları gelmeye
başladı. İlk gelen Melisa'ydı. Elinde kırmızı paketli kocaman
bir hediye vardı. Sarı lüleli saçları rüzgârda uçuyor, al al
yanaklarıyla neşe saçıyordu.

"İYİ Kİ DOĞDUN!"

diye bağırmasıyla
yerimden sıçradım.

İşte o an, kapıda Umay ablamı gördüm.

Lila rengi, kabarık elbisesiyle
çok tatlı görünüyordu.

"İyi ki doğdun!" anlamında,

"HAV HAV HAV HAV!"

diye dört kere havladım.

Dakikalar geçtikçe bahçe kalabalıklaştı.
İşte, pastanın yanında duran kahverengi saçlı,
gözlüklü çocuk Can.

Pembe benekli elbisesi olan kız ise Ezgi.

Ağızına gizli gizli üç tane poğaçaya atan,
tombul, yeşil şapkalı çocuk Rüzgar.

Turuncu tişörtlü, mavi şapkalı olan da Ozan.

YAŞASIN!

Herkes burada,
planımı uygulayabilirim!

Sevgi annem çilekli pastanın üzerine yedi tane
mum yerleştirirken

"İŞTE HAZIRSIN KÖFTE!"

diye düşündüm.

"Ablacım, dağınıklık için şimdiden özür dilerim.

Her şey güzel bir amaç için,"

diye içimden mırıldandım ve
bahçede bir oraya bir buraya
koşmaya başladım.

Önce, bahçenin her tarafına
yerleştirilmiş renkli balonları keskin
tırnaklarımla patlatmaya başladım.

Yetmedi, bağladıkları kurdeleleri hedef alarak
sandalyeleri birer birer devirdim.

Sevgi annem ve Kemal babam peşimde koşuyor,

Umay ablam da bağırıyordu:

"KÖFTEEEE!"

NE YAPIYORSUN KÖFTE!"

"KÖFTEEEE!"

Çocuklar şaşkınlıkla beni izliyordu ama
bu kadarı yetmezdi.
Bir kuvvetle pastanın olduğu
masaya zıpladım.

LİMONATA SÜRAHİSİNİ DEVİRDİM!

Ezgi bağırmaya,
avaz avaz ağlamaya başladı.
Elbisesine limonata dökülmüştü.
Sevgi annem ve Kemal babam
çok sinirliydi.
Umay ablam ise olanlara anlam
veremiyordu.
Ve işte, en son atak geliyordu:

ÜÜÜÇ, İKİİİ, BİİİİR!

Pastanın üzerine çıkmamla etrafa krema sıçratmam bir olmuştu. Görev tamamlandığına göre, şimdi kaçabilirdim. Hızla koşmaya başladım ve kendimi sokağa attım.

Sevgi annem, Kemal babam, Umay ablam, o an çok sinirli olan Melisa, Ezgi, Ozan ve Can peşimden geliyordu. En arkada ise nefes nefese kalarak koşan ama bize bir türlü yetişemeyen Rüzgar vardı.

Pembe dilim dışardaydı, sırtıyordum. Artık biliyorsunuz ki biz böyle gülüyoruz. Plan işe yaramıştı!

Şimdi, sıradaki görevim herkesi barınağa yönlendirmektir. Barınağın yolunu hatırlıyordum. Beni sahiplendiklerinde, o tekerlekli uçağın içinde, ah pardon, arabanın içinde, kafamı camdan çıkarıp tüm yolu izlemiştim. Şimdi de aynı yolu küçük patilerimle koşuyordum.

BARINAĞA VARDIĞIMDA ÇOK YORULMUŞTUM.

Arkamdan koşarak gelen Sevgi annem, Kemal babam, Umay ablam, Melisa, Ezgi, Ozan ve Can da çok yorulmuş görünüyorlardı.

Sevgi annem elindeki peçeteyle alnını siliyordu. Kemal babamsa hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Rüzgar, bize daha yetişememişti.

“BURASI DA NERESİ BÖYLE?”

diye merakla sordu Melisa.

“Köfte... Burası barınak! Ama burada ne işimiz var?”

diye nefes nefese yanıtladı onu Umay ablam.

Dilimi çıkartarak onlara baktım, yani gülümsedim.

Barınağın içine küçük patilerimi attım.

Kepçe Kulak oradaydı.

Her zamanki gibi metal, gri yuvalarımızın önünde

temizlik yapıyordu.

Kepçe Kulak'a "Seni çok özledim!" demek için

"HAV HAV HAV HAV HAV"

diye beş kere havladım.

Beni görünce kocaman gülümsedi.

Ağzı, kocaman kulaklarına değiyordu sanki.

"Burada ne işin var Köfte?"

diyerek bana doğru yürüdü.

Annem, babam, ablam,

Melisa, Ozan, Ezgi ve Can içeri girdi.

Rüzgar da arkalarındaydı. Nefes nefeseydi.

Yaşasın, o da yetişmişti!

İnsanları gören barınak korosu yine iş başındaydı:

"HAV HAV HAV HAV HAV!"

"Sen ne kadar da tatlısın!" diyen Melisa, eski dostum Püskül'ün yuvasının önündeydi. Püskül'ün başını okşuyordu.

Ozan ve Ezgi, Kahve'nin olduğu tarafa yöneldiler. Can, kucığına minicik bir yavru almıştı. Ben gittikten sonra doğmuş olmalıydı. Rüzgar'ın kucığında ise Can'ın kucığındakinin tıpatıp aynısı, siyah tüylü, beyaz patili, boncuk gözlü bir yavru vardı.

"HAV HAV HAV HAV HAV!"

“Onlar kardeş...”
diyerek çocukların yanına gitti Kepçe Kulak.
Sanırım planım işe yaramıştı.
Her çocuk bir arkadaşımı seviyordu.
Belli ki sahipleneceklerdi.
Yaşasın, hepsinin sıcak bir yuvası,
sevgi dolu bir ailesi olacaktı!
Peki ya Umay ablam neredeydi?

Ben merakla etrafıma bakarken Umay ablam
kucağında zayıf, bembeyaz bir arkadaşla yanımıza geldi.
Sevgi annem ve Kemal babam
arkadaşımın kafasını okşuyordu. Umay ablam bana
gülümseyerek:

**“KÖFTE,
YENİ KARDEŞİNLE TANIŞTIN MI?”**
diye sordu.

Sevgi annem de konuşmaya katıldı:
“Köftecim, senin kadar tatlı bir yavrumuz daha oldu.
Kardeşinle yuvanı paylaşırsın değil mi?”

“YUVAMI PAYLAŞMAK MI?”

Sonra da

“Adını ne koyalım Kemal?”
diye babama sordu.

**“MAYDANOZ KOYMAYA NE
DERSİNİZ?”**

deyip kocaman bir kahkaha patlattı Kemal babam.
“Hem Köfte’nin de maydanozu sevmesi için
bir nedeni olur.”

Bu lafın üstüne Umay ablam ve Sevgi
annem kıkırdamaya başladılar.
Ben ise kocaman
sırıtiyordum.

Sanırım o an,
benim ağzım da
Kepçe Kulak gibi
kulaklarıma
değiordu.

Bu sevimli
yaramazla iyi dost
olacağı
benziyoruz.

ARTIK MAYDANOZ SEVİYORUM. HEM DE ÇOK!

Özlen Durmazer Umman; tüylü, tombul,

“HAV HAV HAAVVV!”

diye ses çıkaran Köfte ile
mama ve dostluk kokan evlerinde yaşamaktadır.
Çocukları ve hayvanları çok seven Özlen,
İngilizce öğretmenidir.

Siz hiç tüylü, tombul ve

“HAV HAV HAAVVVV!”

diye ses çıkaran bir köfte gördünüz mü?
İşte bizim Köfte tam da böyle!

Barınakta yaşayan Köfte,
sıcacık bir aileye kavuşuyor.
Üstelik sadece Köfte değil,
barınakta yaşayan tüm köpekler!
Nasıl mı?

Tabii ki Köfte'nin harika planı sayesinde!

Macera dolu, sıcacık bir kitap sizleri bekliyor.
Bir de barınak korosunun sesleri:

“HAV HAV HAV!”

ISBN 978-625-833-940-6
9 786258 339406

   @lunayayinlari
 www.lunayayinlari.com